

Константин Тилев

Страст към пейзажите

Париж, 2109 година. Късен следобед. Лека мъгла. Скучаещи туристи и кучета. Достатъчно свободно време, за да се случи нещо, а ако това не стане, просто времето ще е отлетяло.

От тези думи, описващи нещата около мен, ще разберете що за човек съм. Аз съм най-обикновен пенсионер и обичам да побеседвам в следобедните часове с някой от посетителите на кварталното бистро. Разбира се, че имам предпочитани личности и една от тях е много интересна. Това е инспектор Круго, който винаги можеше да предложи занимателен разказ, вдъхновен от случаите, които той като служител на полицията разследваше.

Днес здравата побъбрихме с него, но, както всички удоволствия на този свят, и това свърши. Моят познат се извини и си тръгна, а аз постоях още малко и също потеглих към къщи.

Държа апартаментче близо до бистротото. Хапнах набързо, включих стереотапета и се проснах на дивана. Тези стереотапети са добра работа. Понякога човек трябва да вярва на рекламата. Чрез тях можеше да се проникне в света, който предпазливо и отдалеч заобикаляше големия град.

Моят стереотапет представлява полски път. Вървите между неожънати ниви, които се полюшват леко от вятъра, а в далечината се виждат къщите на градче и камбанария на църква. Слънцето грее, а някъде към хоризонта се мяркат облаци, които предвещават буря. Колко пъти съм си мислил къде ли може да се намира това райско кътче. Веднъж дори запитах фирмата производител, но ми отговориха, че е търговска тайна. Когато ми е трудно или самотно, нещо ме стяга в гърдите и си казвам: „Ех, как не мога да скокна по пътя и да тръгна към това райско кътче! Ще си взема някоя евтина квартира и ще обикалям до насита наоколо. Там може би има и река, в която ще ловя риба...“

С Круго се видяхме отново след десетина дни. Изглеждаше уморен. Той явно се зарадва на срещата ни, което се изрази в предложението му да почерпи. Пийнахме по едно и без да се бави, инспекторът подхвана:

– Както ти споменах, когато се видяхме предишния път, сега се занимавам с една много заплетена история. Мисля, че си спомняш, беше свързано с изчезването на един учител. Ще ти припомня, че още тогава бях много озадачен. Да, приятелю Етиен – тук инспекторът се замисли и след стабилна глътка продължи. – Да, приятелю, моите грижи никога не свършват. В нашия град винаги е имало и ще има хора, които правят със себе си най-различни, понякога странни неща. А някои, както в този случай, просто изчезват...

И така на пръв поглед най-обикновена история. Възрастен единак, учител в пенсия без роднини, го няма никакъв. Е, какво от това? В Париж всеки ден изчезват много хора. Едни бягат от жените си и запрашват нанякъде, други ги стяга шапката – всеки си има причина, но този учител според правилата на полицейската логика не би трябвало да изчезва.

– Човекът е обитавал двустаен апартамент точно срещу портиерната на жилищния блок – продължи инспектор Круго, – а портиерката твърди, че преди няколко дни той се е прибрал у дома си и оттогава не се е появявал. Да е скочил през прозорците? Невъзможно! Всички бяха здраво залостени, щорите спуснати – обикновена предпазна мярка на самотен човек, който не обича в стаята му да надничат минавачите. Прегледахме вещите му. Оказа се, че изчезналият е излязъл в пенсия преждевременно – не се спогаждал много с ръководството на колежа, където работил. Освен това получил малко наследство, което му гарантирало спокоен живот...

– Круго – прекъснах го аз, – защо толкова много се занимавате с това изчезване? Да не би някой да натиска „отгоре“?

– Имаш право – моят познат се усмихна криво, – излезе, че учителът има някакъв далечен родственик депутат, който много се набърка. Май иска да натрупа предизборен капитал с тази история. Случаят му идва навреме. Нищо, че е лично засегнат – жените обичат такива работи.

– Кажете докъде сте стигнали? – върнах го на темата, защото щом Круго започваше да говори за политика, много трудно се спираше.

– Докъде? Нали ти казах. Доникъде! Днес отново бях в неговата квартира. Там има стереотапет, от панорамните, последен модел. Включих го и се загледах. Гора като гора, борова. Слънцето грее и хвърля лъчи между дърветата. Гроб има там, някой е погребан на това място... В това време на вратата се позвъни. Казах си, може пък нещо да излезе. Звънеше едно момче. „Търся чичо Бернар“ – ми казва то. „Какъв ти е на тебе чичо Бернар?“ – го питам. А то: „О, никакъв, той преподаваше в колежа, където майка ми е прислужничка. Тя е намерила едни записки, забутани в бюрото му, и понеже той напусна, прати ме да му ги донеса.“

От умрял писмо, казах си, и взех книгата, без много обяснения, а пък хлапето получи десет франка за сладолед. Отворих записките и какво мислиш – дневник! Най-обикновен дневник. Записвал си човекът какви преживявания е имал пред стереотапета си, защото той бил направен по негова поръчка и възпроизвежда мястото, където е погребана

несбъднатата му любов, заради която е останал стар ерген. Писал човекът и скърбял, че не може да посети гроба на любимата си, тъй като мястото там сега било военен обект и влизането на цивилни лица било забранено. Страшно много е искал този човек да отиде на гроба ѝ и да поднесе цветя там. Пише също, че като гледа стереотапета, има усещането, че още малко и ще прекрачи през него, за да попадне при нея. Луд човек, нали ти казвам, а аз трябва да го търся. Кой знае къде се е затрил глупакът...

Прибрах се вкъщи, включих стереотапета и се замислих. Разказът на Круго ме озадачи. И аз имах такива желания – да нарежа всичко и да се добера до онова поле, пък каквото ще да става. Излежах се и гледах как житата се молят на вятъра да не ги превива, как бурята се приближава, за да измие всичко със своя душ. Като че ли наистина се усещаше озонът във въздуха. Някъде отдалеч се носеше звънът на камбана и аз, без да се усетя, тръгнах към тапета, за да прекрача през него. Точно такава усещане имах, че през него ще вляза в полето. Дори ми се искаше да побързам, докато още не е започнала бурята. В този момент всичко изчезна. Остана само една точка в центъра на изображението, която постепенно гаснеше. Беше спрял токът. След малко отстраниха повредата, но на мен вече не ми се гледаше и си легнах.

Няколко дни след случката не се решавах да включа стереотапета. Седях срещу тъмната му стена и мислех със страх, че ако видя картината, пак ще ми се прииска да отида в полето, пак ще желая неистово да ме духне поривът на приближаващата се буря. В края на седмицата все пак се реших. Още в първите минути усетих, че нещо ме тласка към полето, към житата. Спаси ме отново случайността. Препъгнах се в края на килима и паднах, като си тряснах здраво главата. Изключих изображението и си налях стабилна порция коняк. Защо тапетът ме привличаше? Може би бях с разклатени нерви и имах нужда от психиатър... Или имах нужда от нещо, което да няма мирис на парижки асфалт?

Нали и учителят на Круго е имал същото желание. Да отиде при гроба на своята любима да постави цветя. Но това не обясняваше нищо. Реших се на експеримент. Завързах се здраво и с дистанционното управление включих стереотапета. Отначало всичко вървеше нормално, но след около половин час усетих, че желанието да стигна до полето изпълва цялото ми същество. Закресях и неистово опитвах да се отвържа...

Намерили са ме в безсъзнание, когато разбили вратата. С виковете си съм вдигнал на крак целия вход.

Разказах на Круго за своя експеримент. Той ме изгледа със

съмнение и изведнъж заяви, че ще дойде у нас със специалист от полицията. Дойдоха и разгледаха всичко много внимателно, особено стереотапета. Не им разреших да го включат. Беше ме страх, че и те няма да му устоят, а за себе си вече знаех, че съм неударим при гледката на полето пред буря. Ден-два след това заминах за Оверн, без да се видя с инспектора.

Докато почивах там, чух за някаква афера. Беше станал грандиозен скандал, но нервите ми бяха толкова разстроени, че нямах желание да се интересувам от каквото и да било.

Върнах се в Париж с позакърпено самочувствие. Когато влязох в апартамента си, видях, че стереотапетът е демонтиран. Всичко друго си стоеше на мястото, затова предположих, че от фирмата са дошли малко преди изтичащия срок за наема, за да отстранят дефекта, който ми разстрои нервите. Все пак реших да позвъня на Круго. След три часа той се появи и се разположи в креслото в хола – с пълна догоре чаша коняк. Когато някои си наливат сами, не гледат много мярката.

– Казвай, инспекторе! – подканих го аз.

– Не инспектор – ухили се Круго, – а комисар!

– Bravo! Да не си разрешил загадката на Сфинкса?

– Не – моят познат стана сериозен, – не, приятелю, за моето повишение имаш заслуга и ти, така че благодарностите и почерпката от мен, но по-късно. А сега нека ти разкажа от какво си се избавил, благодарение на познанството си с мен.

След като ти замина да укрепваш нервите си в Оверн, аз се хванах здраво за работа със случая около учителя. Много ми помогна твоето приключение със стереотапета. Онзи, на учителя, вече беше прибран от фирмата. Той си е нейна собственост, пък и наемният му срок изтичаше, а в полицията не обичат да плащат наем за каквото и да било. Изборите минаха и депутатът престана да ни досажда. Все пак можех със спокойна съвест да прибера досието с резолюцията „Неизяснено“ и да си гледам ваканцията. Но когато чух твоя разказ и дойдох у вас с наш специалист, нещата се промениха. Експертът ми обясни, че е намерил някакви особености и изменения в конструкцията. След като ти замина, дойдохме тук и демонтирахме стереотапета.

Понечих да кажа нещо, но Круго ме спря с ръка и продължи:

– Разглобиха го нашите момчета твоя пейзаж на малки пейзажчета и какво мислиш откриха вътре? Устройство за телепортация с психопроектор, което директно те доставя не в твоето любимо поле, а на работа в подземните нелегални заводи на фирмата „Еронвейз“. Там ти

честно и почтено щеше да отработиш дните, които ти остават, гледайки полето и твоите жита на подобни стереотапети, само че необорудвани с устройство за обратно връщане...

КРАЙ

© Константин Тилев

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.2/1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10827>]